

UCHWAŁA SKŁADU SIEDMIU SĘDZIÓW

Z DNIA 30 STYCZNIA 2001 R.

I KZP 50/2000

Zawarty w art. 254 § 1 zd. 2 *in fine* k.p.k. nakaz odpowiedniego stosowania przepisu art. 263 § 5 k.p.k. odnosi się tylko do zażalenia na postanowienie sądu apelacyjnego, gdy orzeka on w pierwszej instancji w przedmiocie wniosku o uchylenie lub zmianę środka zapobiegawczego.

Przewodniczący: Prezes SN L. Paprzycki.

*Sędziowie SN: J. Bratoszewski, H. Gradzik (sprawozdawca),
A. Konopka, D. Rysińska, J. Skwierawski, J. Szewczyk.*

Prokurator Prokuratury Krajowej: R. Stefański.

Sąd Najwyższy po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2001 r. wniosku Prokuratora Generalnego z dnia 27 grudnia 2000 r., złożonego na podstawie art. 13 pkt 3 w zw. z art. 16 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 20 września 1984 r. o Sądzie Najwyższym (jedn. tekst: Dz. U. z 1994 r. Nr 13, poz. 48 ze zm.) – o podjęcie uchwały, mającej na celu wyjaśnienie treści art. 254 § 1 *in fine* k.p.k., którego stosowanie wywołało rozbieżność w orzecznictwie, a mianowicie:

„Jak należy rozumieć zwrot «przepis art. 263 § 5 stosuje się odpowiednio», użyty w art. 254 § 1 *in fine* k.p.k., a w szczególności, czy oznacza to, że zażalenie na postanowienie sądu rejonowego lub okręgowego w przedmiocie wniosku oskarżonego o uchylenie lub zmianę środka zapobiegawczego rozpoznaje odpowiednio sąd rejonowy lub sąd okręgowy w składzie trzech sędziów, czy też sąd odwoławczy wyższego rzędu?”

u c h w a l i ł udzielić odpowiedzi j a k w y ż e j.

U Z A S A D N I E N I E

Wniosek Prokuratora Generalnego zmierza do wyjaśnienia treści przepisu art. 254 § 1 k.p.k., w jego nowym brzmieniu, po nowelizacji wprowadzonej ustawą z dnia 20 lipca 2000 r. o zmianie ustawy – kodeks postępowania karnego, ustawy – przepisy wprowadzające kodeks postępowania karnego oraz ustawy – kodeks karny skarbowy, Dz. U. Nr 62, poz. 717 (określanej dalej jako nowela k.p.k.). Zauważa się we wniosku, że stosowanie wymienionego przepisu w części objętej sformułowaniem „...przepis art. 263 § 5 k.p.k. stosuje się odpowiednio” wywołało rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych. Przedmiotem regulacji w art. 263 § 5 k.p.k. jest wskazanie sądu właściwego do rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu apelacyjnego wydane na podstawie art. 263 § 4 k.p.k.

W krótkim okresie obowiązywania art. 254 § 1 k.p.k., w jego nowym kształcie normatywnym, wykształciły się w praktyce orzeczniczej dwie drogi procedowania. Sądy kierujące się jedną z nich przyjmują, że jeśli przepis art. 263 § 5 k.p.k. konstruuje normę tzw. wewnętrznego trybu odwoławczego, czy też tzw. instancji poziomej (analogicznie do uregulowania w art. 426 § 3 k.p.k.), to „odpowiednie” stosowanie go w postępowaniu przewidzianym w art. 254 k.p.k. oznacza, iż w takim właśnie trybie rozpoznaje się zażalenie na postanowienie każdego sądu w przedmiocie wniosku o uchylenie lub zmianę środka zapobiegawczego. Sądy przyjmujące odmienną procedurę uznają, że odesłanie do art. 263 § 5 k.p.k. ma ograniczony zasięg, gdyż tryb instancji poziomej, określony w tym przepisie, znajduje zastosowanie tylko przy rozpoznaniu zażaleń na postanowienia podjęte na podstawie art. 254 § 1 k.p.k. przez sąd apelacyjny.

W zaistniałej sytuacji jest oczywiste, że rozbieżność w orzecznictwie, dotycząca kwestii właściwości sądu powołanego do rozpoznania zażalenia na postanowienie w przedmiocie wniosku o uchylenie lub zmianę środka zapobiegawczego, wymaga wyjaśnienia spornego przepisu w trybie art. 13 ust. 3 w zw. z art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 20 września 1984 r. o Sądzie Najwyższym. Potrzeba zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy w tej kwestii wynika także stąd, że przeciwstawne poglądy wypowiedziano w komentarzach do kodeksu postępowania karnego (P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek: Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Suplement do t. I, Warszawa 2000, s. 92 – opowiadający się za instancją poziomą przy rozpoznawaniu zażalenia na postanowienie wydane na podstawie art. 254 § 1 przez każdy sąd; S. Zabłocki: Nowela k.p.k. z dnia 20 lipca 2000 r., Warszawa 2000, s. 97-98 – opowiadający się za instancją poziomą tylko przy rozpoznawaniu zażalenia na postanowienie wydane przez sąd apelacyjny).

Przystępując do rozważenia wstępnie scharakteryzowanego zagadnienia prawnego, należy uściślić, że wiąże się ono z przepisem art. 254 § 1 k.p.k. w części dotyczącej zaskarżenia postanowienia wydanego przez sąd. Przepis ten nie normuje kwestii zaskarżalności postanowienia sądu w sposób kompleksowy. Nie ma takiej potrzeby, skoro zażalenie na postanowienie wydane na podstawie art. 254 § 1 k.p.k. należy do szerzej traktowanej instytucji zażalenia na postanowienie w przedmiocie środka zapobiegawczego. Ta zaś znajduje wyczerpujące unormowanie w innych przepisach.

Podstawowe znaczenie ma przepis art. 252 § 1 k.p.k., stanowiący że na postanowienie w przedmiocie środka zapobiegawczego przysługuje zażalenie na zasadach ogólnych. Odwołując się do tych zasad ustawodawca zdecydował, że postępowanie związane z wniesieniem i rozpoznaniem zażalenia na postanowienie w przedmiocie środka zapobiegawczego prze-

biega według przepisów rozdziału 50 k.p.k. – „Zażalenie” – i innych, ściśle z nimi sprzężonych.

W sytuacji gdy zagadnienie prawne zwerbalizowane we wniosku Prokuratora Generalnego dotyczy wyłącznie sądowego stadium postępowania karnego, celowe jest wskazanie na odpowiednie, istotne uregulowania należące do powołanych w art. 252 § 1 k.p.k. zasad ogólnych. Tak np. w myśl art. 428 § 1 k.p.k. zażalenie (jak każdy środek odwoławczy) wnosi się na piśmie do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie. Sąd, na którego postanowienie złożono zażalenie, może je uwzględnić, jeżeli orzeka w tym samym składzie, w którym wydał zaskarżone postanowienie; w innych wypadkach prezes sądu przekazuje zażalenie niezwłocznie sądowi powołanemu do rozpoznania zażalenia (art. 463 § 1 k.p.k.). Sądem właściwym do rozpoznania zażalenia na postanowienie wydane w pierwszej instancji przez sąd rejonowy jest sąd okręgowy (art. 25 § 2 k.p.k.), a na postanowienie wydane w pierwszej instancji przez sąd okręgowy – sąd apelacyjny (art. 26 k.p.k.). Sąd Najwyższy, rozpoznając zażalenia na postanowienia sądu apelacyjnego wydane w pierwszej instancji (np. w wypadku określonym w art. 102 § 9 k.p.k.), a także na niektóre zarządzenia prezesa sądu odwoławczego (np. art. 530 § 3 k.p.k.), jest również sądem odwoławczym (art. 27 k.p.k.).

Ranga przepisu art. 252 § 1 k.p.k. wyraża się w tym, że łącznie z powołanymi w nim, przytoczonymi, najważniejszymi ogólnymi zasadami wnoszenia i rozpoznawania zażaleń, tworzy jednolity i zupełny model postępowania odwoławczego odnoszącego się do zaskarżenia postanowienia w przedmiocie środka zapobiegawczego. Jeśli w uregulowaniach szczególnych ustawodawca od niego odstępuje, to wyraźnie oznacza przedmiot i zakres modyfikacji, pozostawiając zarazem, jako podlegające stosowaniu, pozostałe normy wypełniające ogólny wzorzec tego postępowania. Zachowana zostaje w ten sposób systemowa spójność norm ogólnych i wyjątko-

wych w ramach tego samego aktu prawnego. Przykładem jest przepis art. 263 k.p.k. po zmianach dokonanych nowelą k.p.k. Przed jej wejściem w życie z dniem 1 września 2000 r., przepis regulujący instytucję przedłużenia tymczasowego aresztowania, nie zawierał odrębnej jednostki redakcyjnej (paragrafu) normującej właściwość funkcjonalną sądu powołanego do rozpoznania zażalenia na postanowienie w przedmiocie przedłużenia aresztowania. Obowiązywały w tej kwestii ogólne zasady procedowania, unormowane w innych przepisach. Odstępując jednak częściowo od modelu ogólnego, wprowadzono w noweli k.p.k. nowy przepis w art. 263 k.p.k., oznaczony jako § 5, w innym niż wcześniej brzmieniu, zmieniający sposób zaskarżenia postanowienia w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania, wydanego przez sąd apelacyjny. Zmiana ta nie narusza w niczym standardowego trybu zaskarżenia postanowień sądu rejonowego lub okręgowego, podejmowanych w tym samym przedmiocie.

Równie ściśle związanie systemowe zachodzi między ogólnym unormowaniem w art. 252 § 1 k.p.k. a przepisem art. 254 k.p.k., nadającym oskarżonemu uprawnienie do złożenia w każdym czasie wniosku o uchylenie lub zmianę środka zapobiegawczego, a także określającym tok postępowania w przedmiocie wniosku. W poprzednim brzmieniu, obowiązującym do dnia 31 sierpnia 2000 r., art. 254 k.p.k. zawierał sformułowanie wyłączające uprawnienie do złożenia zażalenia na postanowienie sądu. Gdyby oderwać je od treści art. 252 § 1 k.p.k., należałoby uznać je za zbędne. Zasada wyrażona w art. 459 § 2 k.p.k. („Zażalenie przysługuje... na inne postanowienia w wypadkach przewidzianych w ustawie”) narzuca bowiem odmienną technikę legislacyjną przy tworzeniu przepisów kodeksu – obliwiącą do pozytywnego wskazania, że na określone postanowienie przysługuje zażalenie. Nie ma natomiast potrzeby zamieszczania tekstu o nieprzysługiwaniu zażalenia. Taką wolę ustawodawcy ujawnia sam brak w przepisie sformułowania uprawniającego do złożenia zażalenia. Jeśli jed-

nak w art. 254 k.p.k. (w poprzednim brzmieniu) zdecydowano o zamieszczeniu formuły negatywnej, to właśnie ze względu na konsekwencje integralnego powiązania tego przepisu z art. 252 § 1 k.p.k. Wszak postanowienie sądu w przedmiocie wniosku złożonego w trybie art. 254 k.p.k. należy do postanowień w przedmiocie środka zapobiegawczego i jako takie podlega ogólnym normom zaskarżenia zawartym w art. 252 § 1 k.p.k. Przy uwzględnieniu tej korelacji, brak w art. 254 k.p.k. zastrzeżenia wyłączającego uprawnienie do złożenia zażalenia na postanowienie sądu oznaczałoby, iż przysługuje ono na podstawie art. 252 § 1 k.p.k. Wprowadzenie formuły negatywnej do art. 254 k.p.k. było zatem konieczne, gdyż tylko w ten sposób, przy zachowaniu zasady niesprzeczności między normami, mógł ustawodawca wyłączyć uprawnienie do wniesienia zażalenia na postanowienie sądu, gwarantowane w art. 252 § 1 k.p.k.

Nowelizacja przepisu art. 254 k.p.k., z wyodrębnieniem w jego strukturze dwóch paragrafów, polegała przede wszystkim na usunięciu sformułowania o nieprzysługiwaniu zażalenia na postanowienie sądu. Naturalną i automatyczną konsekwencją tej zmiany, respektującą spójność systemową regulacji procesowych, jest wprowadzenie w art. 254 k.p.k. uprawnienia do zaskarżenia postanowienia sądu z mocy ogólnego unormowania w art. 252 § 1 k.p.k. Równocześnie jednak ustawodawca zdecydował, że realizacja tego uprawnienia podlega dwojakiej modyfikacji w stosunku do zasad ogólnych.

Po pierwsze, zażalenie przysługuje nie na każde postanowienie sądu, lecz tylko na rozstrzygające wniosek złożony po upływie co najmniej 2 miesięcy od rozpoznania poprzedniego wniosku dotyczącego tego samego oskarżonego (art. 254 § 2 k.p.k.). Po drugie, stosuje się odpowiednio przepis art. 263 § 5 k.p.k., który, jak już była o tym mowa, przy normowaniu instytucji przedłużenia tymczasowego aresztowania wskazuje inny, niż wyni-

kałoby z ogólnych zasad, sąd właściwy do rozpoznania zażalenia, ale tylko na postanowienie sądu apelacyjnego.

Przedstawione przez Prokuratora Generalnego pytanie dotyczy właśnie zakresu odpowiedniego stosowania przepisu art. 263 § 5 k.p.k. przy wnoszeniu i rozpoznawaniu zażalenia na postanowienia wydane przez sąd na podstawie art. 254 k.p.k.

W celu udzielenia odpowiedzi niezbędne jest przeprowadzenie analizy zagadnienia.

Reguły techniki legislacyjnej dopuszczają posłużenie się odesłaniem, a więc zamieszczeniem w akcie prawnym przepisu stanowiącego, że właściwa norma znajduje się w tekście innego przepisu (§ 9 ust. 2 i § 99 Zasad techniki prawodawczej – uchwała Rady Ministrów z dnia 5 listopada 1991 r. – M.P. Nr 44, poz. 310). Jeśli przepis, do którego odsyła się, normuje inną instytucję prawną, to w przepisie odsyłającym używa się zwykle sformułowania o odpowiednim stosowaniu. W tym właśnie, tj. w posłużeniu się przepisem z obszaru normowania odmiennej instytucji prawnej, wyraża się najbardziej podstawowe znaczenie „odpowiedniego” stosowania przepisu prawa. Wyprowadzone kolejno z obu przepisów (przepis odesłania i przepis odsyłający) normy różnią się wówczas elementami związanymi z jedną tylko z tych instytucji (J. Nowacki: „Odpowiednie” stosowanie przepisów prawa, PiP 1964, z. 3, s. 374). Już z tego powodu, w przepisie art. 254 § 1 k.p.k., w części odsyłającej do art. 263 § 5 k.p.k., nakaz „odpowiedniego” jego stosowania nie mógł być pominięty.

Tak pojmowany aspekt formalny nie wyjaśnia jednak w pełni istoty „odpowiedniego” stosowania prawa. Należy bowiem uwzględnić konsekwencje tego, że przepis, który ma być odpowiednio stosowany, jest źródłem normy kierowanej do dwóch zakresów odniesienia. Pierwszy z nich reguluje instytucję prawną, z którą przepis odesłania jest bezpośrednio związany. Drugi zakres odniesienia obejmuje regulację innej instytucji, przy

której normowaniu zamieszczono przepis odsyłający. Treść normy funkcjonującej w pierwszym zakresie odniesienia daje się ustalić wprost z brzmienia przepisu odesłania. Natomiast przeniesienie tej normy poza macierzysty zakres regulacji odbywa się z założonym przez ustawodawcę dostosowaniem do drugiego zakresu odniesienia, dopuszczonym formułą „odpowiedniego” stosowania przepisu. Przy ustalaniu sposobu dostosowania normy w drugim zakresie odniesienia, niezbędne staje się wykorzystanie zasad wykładni systemowej i funkcjonalnej. Te zaś skłaniają do przyjęcia, że stosowanie normy w drugim zakresie odniesienia, chociaż „odpowiednie”, powinno nastąpić w sposób najbardziej zbliżony do tego, w jakim funkcjonuje ona w pierwszym zakresie. Przy odmiennym założeniu postużenie się odesłaniem do innego przepisu, odpowiednio stosowanego, traciłoby rację bytu, gdyż osłabiałoby wymóg ścisłego i jasnego określenia granic obowiązywania normy prawnej, jako wzorca powinnego zachowania się jej adresata (K. Opalek, J. Wróblewski: Zagadnienia teorii prawa, Warszawa 1969, s. 65).

W analizowanym układzie procesowym przepisem odesłania jest art. 263 § 5 k.p.k., a zakresem jego odniesienia – regulacja postępowania w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania. Art. 263 k.p.k. nadaje ściśle określone kompetencje: a) sądowi rejonowemu, w którego okręgu toczy się postępowanie przygotowawcze (§ 1), b) sądowi pierwszej instancji (rejonowemu lub okręgowemu) właściwemu do rozpoznania sprawy (§ 2 i 3), c) sądowi apelacyjnemu, w którego okręgu prowadzi się postępowanie przygotowawcze lub sądowe przed wydaniem pierwszego wyroku przez sąd pierwszej instancji (§ 4). Kwestia zaskarżenia postanowień sądu normowana jest wyłącznie w § 5. Zgodnie z jego treścią, w miejsce ogólnego trybu zaskarżenia postanowienia sądu apelacyjnego do Sądu Najwyższego (art. 27 k.p.k. w zw. z art. 252 § 1 k.p.k.) został wprowadzony tryb szczególny, czyniący sądem odwoławczym tenże sąd apelacyjny,

orzekający w składzie trzech sędziów. Nastąpiło zatem swoiste „spłaszczenie” struktury sądów w modelu postępowania co do przedłużenia tymczasowego aresztowania, przez wyeliminowanie Sądu Najwyższego, który przed wejściem w życie noweli k.p.k. rozpoznawał zażalenia na postanowienia sądu apelacyjnego. Ustawodawca wyraźnie oznaczył ograniczony zasięg zmiany ogólnych zasad wnoszenia i rozpoznania zażaleń. Nie uległy one natomiast modyfikacji w wypadku zaskarżenia postanowień w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania, wydawanych przez sąd rejonowy lub okręgowy.

Dla odpowiedniego stosowania normy zawartej w art. 263 § 5 k.p.k. w drugim zakresie odniesienia (właściwym dla przepisu odsyłającego – art. 254 zd. 2 *in fine* k.p.k.) istotne znaczenie ma to, że w tryb postępowania w przedmiocie wniosku o uchylenie lub zmianę środka zapobiegawczego wpisana jest, symetryczna do układu z art. 263 k.p.k., struktura sądów powołanych do ich rozpoznawania. Sądem „przed którym sprawa się toczy” (art. 254 zd. 1 *in fine* k.p.k.), może być sąd rejonowy, okręgowy albo apelacyjny. Wprowadzenie w noweli k.p.k. uprawnienia do zaskarżenia postanowień wydanych przez te sądy wiązało tryb wnoszenia i rozpoznawania zażaleń z ogólnymi w tej materii zasadami, do których odwołuje się przepis art. 252 § 1 k.p.k., przewidującymi właściwość sądu wyższego rzędu. Ścisła łączność systemowa unormowań art. 254 k.p.k. i art. 252 § 1 k.p.k. została już wykazana. W tym stanie rzeczy nakaz odpowiedniego stosowania art. 263 § 5 k.p.k. wcale nie wypełnia luki w art. 254 k.p.k. co do właściwości funkcjonalnej sądu powołanego do rozpoznania zażalenia, gdyż luki takiej nie ma.

Przyjąć natomiast należy, że norma z art. 263 § 5 k.p.k., odpowiednio stosowana, pełni w art. 254 § 1 k.p.k. funkcję analogiczną, jak w swoim zakresie odniesienia. Skoro w modelu postępowania w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania modyfikuje ona ogólny tryb zaskarżenia

tylko postanowień wydanych przez sąd apelacyjny, to przeniesiona do drugiego zakresu odniesienia nie może rozszerzyć swojego zasięgu. Nie ma żadnych podstaw normatywnych ku temu, by upatrywać uniwersalnego charakteru tej normy, a w ślad za tym, rozszerzonego jej stosowania w postępowaniu objętym regulacją w art. 254 k.p.k. Odpowiednie stosowanie zostanie zachowane pod tym tylko warunkiem, że rozpoznanie zażalenia w trybie tzw. instancji poziomej dotyczyć będzie w obu zakresach odniesienia wyłącznie zaskarżenia postanowień wydanych przez sąd apelacyjny. Harmonizacja unormowania z art. 263 § 5 k.p.k., funkcjonującego w postępowaniach co do obu omawianych instytucji, wyraża się także i w tym, że nie narusza ono zwykłej procedury odwoławczej od postanowień sądów rejonowych i okręgowych, przewidującej, iż sądem *ad quem* jest sąd wyższego rzędu. Na tych poziomach orzekania norma z art. 263 § 5 k.p.k., mająca charakter uregulowania szczególnego, nie wypiera ogólnych zasad zaskarżania postanowień sądu, wydawanych na podstawie art. 254 § 1 k.p.k.

Pogląd przeciwny należało odrzucić z innego jeszcze powodu. Upatrywanie bowiem podstaw do szerszego stosowania normy z art. 263 § 5 k.p.k. w drugim zakresie odniesienia pośrednio zaprzeczałoby racjonalności ustawodawcy w posługiwaniu się techniką legislacyjną. Gdyby istotnie intencją prawodawcy było wprowadzenie zasady instancji poziomej przy rozpoznawaniu wszystkich zażaleń na postanowienia sądów wydanych na podstawie art. 254 k.p.k., to konieczne byłoby zamieszczenie w tym przepisie sformułowania jasno wyrażającego taką normę. Naturalną konsekwencją wówczas byłby odwrócony kierunek odesłania do tak skonstruowanego przepisu przy normowaniu trybu wnoszenia i rozpoznania zażalenia w sytuacji procesowej węższej określonej w art. 263 § 5 k.p.k. Nie nasuwałyby się wtedy żadne wątpliwości co do sposobu odpowiedniego stosowania przepisu. Skoro jednak postąpiono przeciwnie i źródłowe unormowanie rozpoznania zażalenia w instancji poziomej zamieszczono w art. 263 § 5 k.p.k.,

to nakaz odpowiedniego stosowania tego przepisu oznacza, że odnosi się on do analogicznego układu procesowego w drugim zakresie odniesienia, tj. do zaskarżenia tylko postanowienia sądu apelacyjnego.

Kończąc rozważania, Sąd Najwyższy uznał za celowe odnieść się do argumentu, który miałby przemawiać za trafnością poglądu o zastosowaniu trybu zaskarżenia określonego w art. 263 § 5 k.p.k. do wszystkich postanowień wydanych na podstawie art. 254 § 1 k.p.k. Podnosi się mianowicie, że gdyby przyjąć, iż odpowiednie stosowanie art. 263 § 5 k.p.k. ograniczone jest tylko do zaskarżenia postanowień sądu apelacyjnego wydanych na podstawie art. 254 k.p.k., to takie unormowanie objęłoby bardzo wąski zakres orzekania. Głównie dlatego, że uprawnienie do zaskarżenia postanowienia sądu apelacyjnego wydanego w trybie art. 254 k.p.k. nie dotyczy sytuacji, gdy zapada ono w toku postępowania odwoławczego. Wtedy bowiem przepis art. 426 § 2 k.p.k., jako szczególny wyklucza możliwość wniesienia zażalenia. Zażalenie na postanowienie sądu apelacyjnego wydane na podstawie art. 254 k.p.k. przysługuje zatem tylko wtedy, gdy orzekł on w przedmiocie wniosku jako sąd pierwszej instancji, tj. w postępowaniu o stwierdzenie nieważności (art. 102 § 2 k.p.k.) i w postępowaniu o wznowienie postępowania (art. 544 § 1 k.p.k.). W obu wypadkach sąd apelacyjny władny jest zastosować środek zapobiegawczy (art. 103 § 1 k.p.k. i art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 538 k.p.k.).

Uznając trafność spostrzeżenia, że wypadki, gdy sąd apelacyjny orzeka w pierwszej instancji w trybie art. 254 k.p.k., są w praktyce rzadkie, należy stwierdzić zarazem, iż argument ten nie może mieć merytorycznego znaczenia. Przepisy kodeksu postępowania karnego tworzą przecież kompleksowy model postępowania, który wymaga unormowań zupełnych, niezależnie od tego, z jaką częstotliwością znajdują one zastosowanie w praktyce.